

РЕШЕНИЕ

№ 1738

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1007** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от Г. Д., [дата на раждане] в Р Турция, гражданин на Р Турция, срещу Решение № УРИ-33 0000-42943/01.12.2023г. на впд Директор на ОД МВР Р., с което на основание чл.24 ал.1 т.10 ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Р България.
Жалбоподателят в жалбата и представените писмени бележки визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради нарушение на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че отказът е издаден от неоправомощено лице, в нарушение на изискуемата форма и без мотиви. Посочва се, че към датата на подаване на заявлението, жалбоподателят е имал статут на продължително пребиваващ чужденец в Република България и е подал заявлението в 14-дневния срок преди изтичане на разрешен му срок за пребиваване. В жалбата се сочи, че нормата на чл.23 ал.2 ППЗЧРБ изисква „документ, издаден от банка на територията на Р България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията“ и в този смисъл е неправилен извода на административния орган, че към момента на подаване на заявлението пенсията вече трябва да бъде преведена назад във времето. Акцентира на това, че е представено удостоверение от А. Б. АД, от което е видно, че разполага със сумата от 5000лв., което доказва, че няма да прибегва до системата за социално подпомагане и по която сметка

ще получава пенсията си от Р Турция, ако получи право на продължително пребиваване в Р България. Твърди, че няма законово изискване за наличие на преводи по сметка на чуждия гражданин от държавата му на произход към момента на подаване на заявлението за пребиваване. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да се присъдят разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че заповедта е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма, като не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и целта на закона. Посочва се, че в хода на административното производство жалбоподателят не е доказал получаване на пенсията си от РТурция по банкова сметка, поради което е постановен и отказа. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление рег. № 33000-38427/31.10.2022г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24, ал.1, т.10 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено лично от Г. Д., [дата на раждане] в Р Турция, гражданин на Р Турция в Областна дирекция „Миграция“ –гр. Р.. Към заявлението са приложени: копие от паспорт, документ за платена такса, удостоверение за пенсия, медицинска застраховка, декларация за жилище, нотариален акт, банково удостоверение.

По служебен път е приложена справка за пътуване на лице-чужд гражданин /л.31/.

Приложено е положително становище на ДА "Национална сигурност", с което Агенцията не възразява лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване /л.13/ Не се спори по делото, че след като не е установен на посочения от него телефон, турския гражданин е уведомен чрез домакина си-Л. С., да представи в 14-дневен срок документ, издаден от банка на територията на Република България, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията, отпусната от Р Турция.

На 27.1.2023г. жалбоподателят е представил банково извлечение от А. банк за движението на паричните средства. /л.21/

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на ОДМВР-Р. е издал обжалваното решение № УРИ №330000-42943/01.12.2023г., с което е отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на Г. Д. по негово заявление рег.№ 330000-38427/31.10.2023 г., на основание чл.26, ал.2 ЗЧРБ във вр.с чл.23 ал.2 ППЗЧРБ. С оспорваното решение е прието, че не е изпълнено изискването на чл.23 ал.2 от ППЗЧРБ, а именно- не се превежда отпуснатата му месечна пенсия от Република Турция по откритата му банкова сметка в България. Чуждестранният гражданин е уведомен за решението на 05.12.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното решение, е издадено от компетентен орган – впд директора на Областна дирекция „Миграция” [населено място] – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 изр.2 от ЗЧРБ.

Решението е мотивирано от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по на основание чл.26, ал.2 ЗЧРБ вр.с чл.23 ал.2 ППЗЧРБ. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.2 ЗЧРБ вр. чл.23 ал.2 ППЗЧРБ.

В § 3а от ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Според чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 от закона и са получили право на пенсия съгласно законодателството на РБългария, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Процедурата е развита в чл.14 и чл.23 ППЗЧРБ. За получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец, към което прилага: 1. копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ; 2. документ за платена държавна такса по чл.10, ал.3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл.24, ал.1, т.5, 13 и 18, чл.24в, чл.24и и чл.33г, ал.4 ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път; 3. доказателства за осигурено жилище; 4. задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО; 5. доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България; 6. свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението; 7. документ, издаден от компетентните органи на съответната държава, удостоверяващ, че е получил право на пенсия; 8. документ, издаден от банка на територията на РБългария, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се

получават съответните преводи от пенсията.

Цитираните текстове на ППЗЧРБ лимитативно сочат документите, които трябва да представи чужденецът, за да получи разрешение за постоянно пребиваване и обстоятелствата, които трябва да докаже, за да получи искането разрешение. Безспорно едно от тях е той да представи доказателства, че разполага с достатъчно средства за издръжка в страната.

В случая страните не спорят, че молителят е изпълнил изискванията по изброените по-горе т.1, т.2, т.3, т.4, т.6 и т.7. Спорът по делото се свежда до изпълнението или неизпълнението на изискването по т.8, което се намира в неразривна връзка с това по т.5. В тази връзка съдът съобрази, че целта на наложеното нормативно изискване за наличие на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без чужденецът да прибегва до системата за социално подпомагане, е по време на престоя си той да не натоварва социалната и финансова системи на страната, в която връзка са въведени и изискванията за представяне на съответни доказателства. Неизпълнението на въведените от законодателя изисквания противоречи на целта на закона, като във всеки различен случай административният орган следва да извършва обстойна, задълбочена и обоснована преценка на тези обстоятелства. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон. Съгласно посоченото правно основание за издаване на обжалвания административен акт – чл.26, ал.2 ЗЧРБ, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по конкретно изброени текстове от закона, като относимо към настоящия случай е това по чл.24 ЗЧРБ. Разпоредбата на чл.24, ал.1 ЗЧРБ предвижда, че при посочените в нормата предпоставки, чужденец "може да получи" разрешение за продължително пребиваване. Последното води на извод, че наличието или липсата на тези предпоставки се взема предвид при съобразяване основателността на подаденото заявление. Следователно, за да даде отговор на спорния по делото въпрос, Съдът следва да установи дали е изпълнено изискването по чл.24, ал.1, т.10 е чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. За целта Съдът съобрази спецификата на изискуемите документи, които следва да се представят от чужденеца, относими към хипотезата на поискано право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ: да се приложи документ, издаден от банка на територията на РБългария, удостоверяващ, че има налична сметка, по която ще се получават съответните преводи от пенсията. Изискването е въведено в нормата на чл.23 ППЗЧРБ. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че молителят следва да докаже, че разполага не с каква да е банкова сметка, а именно със сметка, по която ще получава банкови преводи от социална институция в страната си, които преводи са с предмет неговата пенсия. Не случайно е въведено и изискването молителят да докаже и качеството си на пенсионер по законите на РБългария или по законите на своята държава. В случая е изпълнено изискването за представяне на доказателства, че жалбоподателят е получил право на пенсия в Турция, но не и че е получавал преводи на пенсията си по банковата сметка. Това е така, защото видно от представеното извлечение за движението по банковата сметка не става ясно кой е наредителят на постъпилите по сметката суми. Нещо повече-не става ясно и няма доказателства, че жалбоподателят и

в бъдеще ще получава доходи от пенсията си от Република Турция, след изчерпване на посочения от него доход. В тази връзка съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че същият разполага със сумата в размер на 5000лв. по банкова сметка и тя е достатъчна. В случай че целта на закона беше такава, законодателят щеше да се ограничи с поставяне на изискване за наличие въобще на някаква банкова сметка. Следва да се напомни, че изискването по чл.24, ал.1, т.10 е чужденецът да разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. То се субсумира в изискването за наличие на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка. Безспорно получаването на регулярни ежемесечни преводи на пенсия е редовен и предвидим доход, при наличието на който на чужденеца няма да му се наложи да прибегва до българската система за социално подпомагане. Точно това изискване не е доказано в поставения за разглеждане случай. Ето защо следва да се приеме, че административният орган е доказал основанието за издаване на оспорената заповед, а именно, че молителят не е представил доказателства, от които може да се направи категоричен извод, че разполага с достатъчно средства за издръжка. Предвид изложеното Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в РБългария.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от Г. Д., [дата на раждане] в Р Турция, гражданин на Р Турция, срещу Решение № УРИ-33 0000-42943/01.12.2023г. на впд Директор на ОД МВР Р., с което на основание чл.24 ал.1 т.10 ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Р България.

ОСЪЖДА Г. Д., [дата на раждане] в Р Турция, гражданин на Р Турция, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: